



Arrest

nr. 28 492 van 10 juni 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 9 maart 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 4 maart 2009 tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat L. VERHEYEN en van attaché B. COENEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster van Russische nationaliteit komt het Rijk binnen op 24 april 2008 en dient een asielaanvraag in.

Op 26 september 2008 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster worden geweigerd.

Op 13 oktober 2008 stelt verzoekster tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 21 738 van 22 januari 2009 weigert de Raad zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster.

Op 9 februari 2009 dient verzoekster opnieuw een asielaanvraag in.

Op 4 maart 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Overwegende dat betrokkene op 24 april 2008 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 2 juni 2008 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 30 september 2008 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 22 januari 2009 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 9 februari 2009 een tweede asielaanvraag indiende waarbij zij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat haar man via zijn zus een verklaring van de politie naar voren brengt dat er bij zijn zus een huiszoeking gebeurde waarbij opgemerkt moet worden dat dit document terugslaat op de reden dat de betrokkene haar land van herkomst verlaten zou hebben waarbij opgemerkt moet worden dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties, dat dit document dateert van 20 oktober 2008, dat de betrokkene dit dan ook reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag, dat de betrokkene tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag reeds een protocol van huiszoeking naar voren bracht, dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene desondanks negatief werd afgesloten door het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 22 januari 2009. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat haar schoonzus in het dorp bepaalde geruchten over haar man heeft opgevangen waarbij opgemerkt moet worden dat dit loutere en gemakkelijke verklaringen zijn van de betrokkene. Overwegende dat de betrokkene een binnenlands paspoort en de geboorteaktes van haar drie kinderen naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze documenten reeds naar voren bracht tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

Op 9 maart 2009 dient verzoekster een derde asielaanvraag in.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster het volgende aan:

*“Totaal werd de asielaanvraag niet in overweging genomen;
Dat verzoeker wenst te verwijzen naar een arrest van de Raad van State van 09.02.2006 waarbij de rechtspraak ter zake van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen werd bevestigd die zegt dat men er van mag uitgaan, tot bewijs van het tegendeel, dat elke Tsjetsjeen, die zijn gewone verblijfplaats had in Tsjetsjenië en die daar geen deel uitmaakte van de pro Russische overheidsstructuren in Tsjetsjenië kan vrezen voor vervolging op de enkele basis van zijn afkomst.
Die rechtspraak gaat heel ver en lijkt een onderzoek naar individuele vrees voor vervolging onnodig te maken zodra de Tsjetsjeense origine vaststaat (VBV 4 maart 2005 NR 03-3310/F1756 et noot van K. Pollet in T. Vreemd. Nr. 2/2005)
Hier wordt dan ook de rechtspraak van het Europees Hof gevolgd inzake mensenschending in Rusland en deze rechtspraak ligt ook in de lijn van de adviezen van UNHCR.
In deze omstandigheden is de beslissing van de DVZ niet naar behoren gemotiveerd.”*

2.2. In de nota repliceert verwerende partij, bij een theoretische uiteenzetting, dat de bestreden beslissing werd getroffen in toepassing van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en dat verzoekster geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hierbij wijst

verwerende partij erop dat de nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen en dat de bevoegdheid van de gemachtigde van de minister zich beperkt tot het vaststellen of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. Verwerende partij benadrukt dat de asielaanvraag van verzoekster in casu niet in overweging werd genomen omdat er geen nieuwe gegevens werden aangebracht, zodat de asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde zal worden onderworpen. Bijgevolg is verwerende partij van mening dat verzoekster niet dienstig kan verwijzen naar de door haar aangehaalde rechtspraak, aangezien dit de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken zou overstijgen. Voorts werd de bestreden beslissing volgens verwerende partij afdoende gemotiveerd daar zowel de juridische als de feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen worden vermeld en werd rekening gehouden met alle elementen die werden ingeroepen door verzoekster. Tevens werden deze elementen grondig onderzocht, doch niet aanvaard als nieuwe elementen. Verwerende partij wijst er tenslotte op dat verzoekster nalaat te duiden op welke wijze de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is en dat het verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid geen rekening te hebben gehouden met elementen die verzoekster niet heeft aangehaald tijdens het verhoor.

2.3. In de repliekmemoire volhardt verzoekster in wat werd uiteengezet in het initiële verzoekschrift.

2.4. In de mate dat verzoekster in het middel betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is en dat de algemene toestand in Tsjetsjenië onterecht niet als nieuw element werd aanvaard, voert zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient onderzocht te worden in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt wat volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. de nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de minister beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13

april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip “nieuwe gegevens” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

In casu oordeelde de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid dat verzoekster geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht zodat de asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen. Dit is het determinerend motief waarom de tweede asielaanvraag van verzoekster niet in overweging werd genomen.

Verzoekster voert aan dat elke persoon van Tsjetsjeense origine problemen heeft. Hierbij verwijst verzoekster in het middel naar *“een arrest van de Raad van State van 09.02.2006 waarbij de rechtspraak ter zake van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen werd bevestigd die zegt dat men er van mag uitgaan, tot bewijs van het tegendeel, dat elke Tsjetsjeen, die zijn gewone verblijfplaats had in Tsjetsjenië en die daar geen deel uitmaakte van de pro Russische overheidsstructuren in Tsjetsjenië kan vrezen voor vervolging op de enkele basis van zijn afkomst”*. Bij verwijzing naar rechtsleer, stelt verzoekster dat een onderzoek naar de individuele vrees voor vervolging onnodig wordt van zodra de Tsjetsjeense origine vaststaat en dat haar Tsjetsjeense origine niet wordt betwist.

Er dient opgemerkt te worden dat verzoekster haar betoog in het verzoekschrift integraal steunt op voornoemde rechtspraak, waarnaar zij verwijst. De rechtspraak waarnaar verzoekster verwijst, handelt over het probleem van geloofwaardigheid van een asielrelaas bij het niet vermelden van een asielaanvraag in een derde land en het onderzoek naar het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in het kader van de beslissing tot toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. In deze rechtspraak was oorspronkelijk de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen van mening dat de Tsjetsjeense kandidaat-vluchtelingen, die alvorens zij zich hadden aangemeld bij de Belgische asielinstanties, reeds een asielaanvraag hadden ingediend in Polen (op dat moment nog geen lidstaat van de Europese Unie), toch dienden te worden erkend als vluchteling omdat een asielaanvraag in een derde land de geloofwaardigheid van het asielrelaas niet ondermijnt wanneer, gezien de gebeurtenissen en de mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië, de Tsjetsjeense origine en het verblijf van de kandidaat-vluchteling in Tsjetsjenië vaststaan en de feiten en de chronologie van het asielverhaal enigszins geloofwaardig zijn.

Er moet worden benadrukt dat de Raad in casu optreedt als annulatierechter overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet. In die hoedanigheid kan hij enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het kader van de uitoefening van zijn annulatiebevoegdheid, niet bevoegd is om zich uit te spreken over het al dan niet toekennen van de vluchtelingen- of subsidiaire beschermingsstatus.

Dienvolgens dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing een weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring door de Dienst Vreemdelingenzaken betreft en dus geen uitstaans heeft met de beslissing ten gronde van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus al dan niet wordt toegekend.

In casu betreft de bestreden maatregel een beslissing houdende de weigering van in overwegingname van een asielaanvraag in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Er wordt herhaald dat de bevoegdheid van de gemachtigde van de minister zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat verzoekster met haar betoog in het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing niet betwist en dat verzoekster in het verzoekschrift bijgevolg geen elementen aanbrengt, buiten de feiten die reeds werden onderzocht door de Commissaris-generaal zowel in het kader van haar asielrelaas, als in het kader van de subsidiaire bescherming en in beroep werden beoordeeld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die de onwettigheid van de bestreden beslissing tot gevolg kunnen hebben.

In de bestreden beslissing wordt bijgevolg terecht het volgende overwogen: *“Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”*

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET